

A NOITE DO NAUFRAXIO

Por: Xosé Fuentes

(Hai moitos anos, na aldea de San Vicente do Grove, falábase de que un tolo andaba a asustar á xente. A mestra da escola feminina de Balea (cazadora ela) tivera que ameazalo coa escopeta).

Era un neno de oito anos e, como todos os nenos, pasaba polo “castigo ritual” de ser sancristán da parroquia durante un tempo.

A súa casa está preto da igrexa, é a última que hai na aldea, digamos que a aldea remata alí. Tamén alí estaba a última lámpada do alumeadado público que había naquel tempo; unha lámpada de luz amarela, morticeira cuberta cun prato metálico que facía ruído cando ía vento. A luz sempre tiña derredor unha néboa misteriosa que lle impedía alumear máis aló no pau de que se atopaba pendurada.

Era unha noite escura, ás seis da mañá en tempo de inverno. Un enfurecido vento asubiaba, a choiva batía con rabia sobre os cristais da ventá. O neno, ergueuse da cama, vestiuse coas roupas de neno, calzou os zocos solados con chatolas e, cheo de medo saíu da casa cara á igrexa para tanxer as campás de chamada para misa.

Os cincocentos metros que o separaban da igrexa era un treito de escuridade profunda, de terror, de rúidos indefiníbeis cos que se expresaba o temporal. Nese coro de brúidos que o vento traía pareceulle oír o berro de alguén...; máis non... non podía ser. Tiñan que ser alucinacións producidas polo medo, pensou.

Xa no adro da igrexa, subiu ao campanario por estreitas escaleiras de pedra en espiral; tanxeu as campás e entrou na igrexa por unha porta pequena dun lateral.

Dende esa portela até o altar, era outro percorrido tenebroso guiado só pola lámpada de aceite acesa toda a noite para alumear ao santísimo onde bailaba unha mariposa de papel. Cada paso cos zocos solados de chatolas resoaba dun xeito aterrador.

Prendeu as luces e, xa no refuxio semellaba que as imaxes que estaban a cada lado das súas fornelas, cos rostros serenos e, até medio risoños, acougaban os latexos do pequeno corazón.

Logo de ter preparadas as roupas que correspondían, é dicir: as cores da casula, estola, segundo o día da semana, camiñou pola igrexa iluminada cara á porta principal facendo o mesmo ruído cos zocos.

A porta principal tiña trancas de ferro que a facían infranqueable. Unha nova sinfonía de rúidos estremecedores, arrepiantes ao mover as atrancas até deixar as enormes portas de par en par.

O facho da luz que saíu da igrexa, foi un lóstrego fendendo a noite, alongándose polo cemiterio guindaba chispas ao iluminar a choiva que se esnaquizaba contra as lápidas de mármore.

A visión non ía máis alá do facho de luz que saía pola porta da igrexa, todo o demais, era unha tea negra que pendurada do ceo chegaba á terra.

De súpeto, unha visión aterradora, arrepiante, saída do ventre da noite, do alén. A figura dun home alto, enxoiado, facendo acenos desordenados, berrando, camiñando inseguro polo carreiro entre sepulturas que leva á igrexa. O tolo!!! Pensou o neno, un tempo de desolación e, fuxiu cara a casa do cura.

O home que xurdira da noite seguiu o ronsel do neno até atopar a casa. Berrou: - Son un náufrago!! Orienteime ao oír tanxer as campás, teño compañeiros no mar.

O cura faloulle desconfiado, ameazándoo con ceibar o can que estaba alporizado se non se ía. O home axeonllouse esgotado e suplicou axuda.

Abriu o cura o portal con precaución e, decatámonos que o home saído da noite, estaba enchoupado e ferido de bater coas pedras, levámolo para a casa, a irmá do cura fixo café e arroupou ao náufrago cunha manta. O home saído da noite, contou a pericia.

O neno saíu correndo a pedir axuda ás primeiras casas da aldea. Francisco e Ramón saíron das súas casas moi sorprendidos e achegáronse á casa reitoral.

O cura, D. Ovidio, Ramón e Francisco, sempre coa compañía do neno, baixaron á praia. Nunha zona de rochas co mar alporizado, rescatamos ao patrón (Sabino). Dous compañeiros afondaron co barco no faro dos “Mesos”. Non lembro o nome do home que xurdiu da noite, sei que era de Meloxo.

En agradecemento, agasallaron ao cura cun cabuxiño branco do que o neno foi íntimo amigo até que se separaron os seus camiños. A amizade segue inserida no recordo de quen era neno naquel tempo.

